

Arabische sprookjes

DOOR

Rodaan Al Galidi
& Geertje Aalders

Er was ooit eens een eiland waar alleen schildpadden woonden. Ze leefden er gelukkig, al jarenlang, want het eiland stond vol fruitbomen en eetbare gewassen. De schildpadden zochten de hele dag naar eten en kwamen tegen de avond weer samen op de plek waar ze woonden. Maar op een dag gebeurde er iets bijzonders: uit het niets landde er een patrijs op hun eiland. Wat een wonder! Wat een wonderbaarlijke schoonheid, dachten de schildpadden. Zoiets moois hadden ze nog nooit gezien.

De patrijs was boven de grote oceaan door hitte en vermoeidheid overvallen en was neergedaald op het stipje groen in de diepte beneden hem. Het bleek het eiland van de schildpadden te zijn.

De schildpadden waren dankbaar voor dat prachtige bezoek en ze verwelkomden de patrijs liefdevol en vriendelijk. Hij voelde zich thuis bij hen en zo kwam het dat hij bleef. Ze raakten op elkaar gesteld, de patrijs en de schildpadden. Overdag vloog de patrijs weg om eten te zoeken en 's avonds kwam hij terug om te slapen.

Na een tijdje begonnen de schildpadden de patrijs overdag te missen. Ze zagen hem alleen 's nachts en zeiden tegen elkaar: 'Och, hoe kunnen wij leven zonder zijn aanblik. Hij is het mooiste wat we hebben op ons eiland, en zodra hij weg is, missen we zijn schoonheid. Ons eiland is mooi, maar hij maakt het mooier. Wat zouden we dolgraag willen dat hij voor altijd bij ons bleef... Dat hij niet alleen hier was als het donker is... Wat zouden we kunnen doen om hem hier te houden... Wat als hij een keer gaat en we zien hem nooit meer terug..'

'Zusters,' zei een van de schildpadden, die dacht dat ze slimmer was dan de rest, 'we moeten hem gewoon vragen om te blijven. Blijven is een teken van liefde en je thuis voelen. Ik kan het regelen.'

'Als je dat voor elkaar krijgt, zijn we je eeuwig dankbaar! Er is niets mooiers dan voor altijd samen te zijn met degene van wie je houdt.'

Die avond kwam de patrijs nietsvermoedend terug. De schildpadden dromden om hem heen en verwelkomden hem. De ene die dacht dat ze slimmer was dan de andere, stapte naar voren.

'Lieve patrijs, we hebben je zo gemist vandaag! Wat zijn we blij je weer te zien! Op dit eiland is het zonder jou niet fijn. Jij bent onze beste vriend! En beste vrienden moeten toch altijd bij elkaar zijn? Maar jij gaat weg zodra het licht wordt en komt pas laat weer terug, als wij al slapen. We zijn beste vrienden die niet bij elkaar zijn, dat is toch vreselijk!'

'Ik heb jullie ook gemist, maar ik ben een vogel. Ik kan niet anders dan wegvliegen op zoek naar eten, daar heb ik vleugels voor. Een vogel heeft alleen 's nachts rust, als hij slaapt.'

'Maar lieve patrijs... hoe zal ik het zeggen? Ja, jij bent een vogel. Maar wat brengen je vleugels jou? Je gaat maar heen en weer en krijgt er zo weinig voor terug. Rust is juist het belangrijkste voor ieder wezen! Daarom ben je bij ons geland. Daarom zijn wij vrienden geworden, zodat jij ook de rust kunt krijgen die je verdient. Stel dat je wordt aangevallen en opgegeten? Dan zien we je nooit meer terug!'

'Maar wat kan ik daaraan doen?' vroeg de patrijs.
'Ik heb de oplossing: pluk de veren van je vleugels! Dan kun je niet meer wegvliegen en zul je voor altijd in ons midden zijn. Hoog vliegen hoeft dan niet meer. Je bent bij ons, je eet met ons, drinkt met ons, wordt wakker met ons en slaapt met ons. Als een van ons, zal ik maar zeggen.'
Ze hebben gelijk, dacht de patrijs. Waarom zou ik al die moeite doen om weg te gaan en te komen, als ik ook hier kan blijven, tussen mijn vrienden?

Een voor een trok hij de veren uit zijn vleugels, tot de schildpad zei dat het genoeg was. De veren waar hij met zijn snavel niet bij kon, werden er door de schildpadden uitgetrokken. Vanaf die dag woonde hij tussen de schildpadden en genoot van de aardse geneugten en de rust.

Maar... op een dag verscheen er een wezel. Hij zag de patrijs van tussen de takken en dacht: wat zie ik daar?! Een lekker vet en vlezig vogeltje. Zonder veren nog wel! Hij wreef in zijn ogen om er zeker van te zijn dat hij niet droomde. Daarna stormde hij op de patrijs af en greep hem beet.

De patrijs krijste en schreeuwde: 'Help! Ik word verslonden!
Help, schildpadden! Help, vrienden!'

De schildpadden schrokken toen ze de wezel zagen en
kropen snel in hun schilden.

'Help me dan!' riep de patrijs. 'Doe iets!'

'Wat zouden we kunnen doen tegen een wezel? Niets!'
riepen de schildpadden terug - vol verdriet, dat wel.

De patrijs begreep dat de schildpadden hem niet konden
helpen. 'Het is niet jullie schuld, lieve vrienden. Het is mijn
eigen stomme schuld. Ik verdien dit lot, want ik heb ervoor
gekozen naar jullie te luisteren. Ik heb zelf de veren uit-
getrokken waarmee ik had kunnen opstijgen. Had ik dat
niet gedaan, dan had de wezel me nooit en te nimmer te
pakken kunnen krijgen. Ik verwijt jullie niets. Nogmaals:
het is niet jullie schuld.'

Tot zijn eigen stomme verbazing lukte het de patrijs om zich met zijn laatste krachten uit de bek van de wezel los te wurmen en weg te rennen. De wezel keek de patrijs verlangend na en voor hij voor altijd uit het zicht verdwenen was, riep hij: 'Gelukkig trok je je veren uit in een sprookje en niet in het echt. In het echt had een kale patrijs nooit uit mijn bek kunnen ontsnappen!'

De patrijs liet als de wiedeweerga zijn veren groeien en vloog vanaf dat moment weer af en toe weg. Maar 's avonds keerde hij meestal terug naar het eiland. En dat was genoeg voor de schildpadden. Ze stelden nooit meer voor dat hij voor hen moest veranderen. 🐢

